

Věra Harrerová

Paní Věra Harrerová se narodila 20. dubna roku 1927 ve městě Levice na jižním Slovensku. Její tatínek, Jan Březský, byl Čech, který v době první republiky odešel pracovat na Slovensko jako úředník. Maminka Margarita (Markéta) pocházela z okolí Levic. Paní Věra je jedináček.

Do svých dvanácti let vyrůstala spokojeně v Levicích. Byla veselým dítětem, které nezkazilo žádnou lumpárnu, ale zároveň se dobře učila. Obecnou školu navštěvovala ve cvičné škole při levickém učitelském ústavu. V dětském věku zvládala mluvit díky mnohojazyčnému prostředí čtyřmi jazyky – česky, slovensky, maďarsky a německy. V roce 1938 zahájila studium na gymnáziu, které však vzhledem k historickým okolnostem nemohla dokončit.

Na podzim roku 1938 následovala po mnichovské dohodě jednání ve Vídni o maďarsko-československé hranici, na základě tzv. vídeňské arbitráže připadla velká část jihu Slovenska Maďarsku. Mezi zabraná území patřily i Levice. Na začátku listopadu 1938 musela paní Věra s rodiči narychlo upustit rodné město jenom s tím, co se vešlo na jedno nákladní auto. I když se rodina Březských odstěhovala jen o 30 km severněji, byla to pro všechny velká změna. Po vyhlášení samostatné Slovenské republiky a vzniku protektorátu musel tatínek paní Věry odejít ze Slovenska do Čech, protičeské nálady se na Slovensku stupňovaly. O rok později se za otcem do Německého Brodu přestěhovala i paní Věra s maminkou.

Většinu války prožila Věra Harrerová v Německém (dnes Havlíčkově) Brodě. Často musela měnit školu, protože Němci postupně zabírali školní budovy a školy byly zrušeny nebo přestěhovány. Zažila nálety, boje na konci války a utíkající Němce. Po válce se přestěhovala do Prahy. Kvůli tatínkovi, který ji pobízel ke studiu jazyků, ale i díky své vlastní pili dokončila ještě kurz angličtiny.

Velkým zážitkem pro ni byla možnost tlumočit na Světovém festivalu mládeže, který se konal v Praze roku 1947. V té době vyhrála konkurz a získala místo sekretářky ředitele pražské pobočky United States Lines, americké paroplavební společnosti. V roce 1950 se zamilovala a v létě se vdala za Jana Harrera, syna majitele továrny na lepenku z Týnce nad Labem. Po svatbě se přestěhovala do Týnce. Tehdy již rodinná továrna s dlouhou tradicí nefungovala, to nejcennější, patent na výrobu lepenky, znárodnili komunisté. Paní Věře se narodily dvě děti a začala pracovat na místní poště. Později byla zaměstnána v meziměstské telefonní ústředně v Kolíně.

Tady mohla několikrát využít své jazykové znalosti. V roce 1959 se v Kolíně hrála část zápasů mistrovství světa v hokeji. Paní Harrerová byla pro zahraniční reportéry hlavní spojovatelkou z Kolína do mezinárodní ústředny. Dále tlumočila v případech zahraničních návštěv nebo výměnných pobytů. I když v době komunismu bylo málo možností, jak se uplatnit, přesto se pořád zdokonalovala a jazyky procvičovala.

Rok 1989 pro ni znamenal obrovskou změnu a velkou příležitost. Mohla volně cestovat, ale také se stala učitelkou angličtiny. Vzhledem k tehdejšímu nedostatku angličtinářů na základních školách byla vedením týnecké základní školy požádána o výpomoc. Po základní škole v Týnci, přibrala ještě školu v sousedním Záboří nad Labem, mateřské školky i soukromé žáky. Ještě dnes vyučuje několik studentů. Sama se však taky vzdělává, do své sbírky jazyků se rozhodla přidat ještě francouzštinu, aby si mohla přečíst Napoleonovy dopisy manželce Josefíně v originále.

Sama říká, že neví, co je to nuda. Je stále činná, denně cvičí a pracuje na zahradě, ráda cestuje. Za spolupráci na brožuře se cvičením pro seniory získala v roce 2018 ocenění Senior roku. Její bývalí žáci se k ní vždy rádi hlásí.